

Vítám vás u pokračování Po Spáčově pádu. Předem jen musím varovat, že se bude vyskytovat hodně odkazů na předchozí povídku, proto by někdo, kdo toto čte a nezná ASF, asi mohl být zmatený. No a teď už tedy k tomuto textu. Příběh navazuje jen chvíli poté, co jsme Laru a Kurtise opustili – po Annině pohřbu. Ovšem, než se podíváme do Surrey, jak se našim hrdinům daří, krátký prolog vás seznámí s prapodivnou scénou kdesi v Turecku...

Prolog

Praskání ohně, jediného v této budově. Ten zvuk se odrazil od stěn, dutě. Mrtvě. Podzemní řeka ústila tady, promáčela zdi a skrz mezery mezi kameny protékala až na zašlé dlaždice. V troskách jakéhosi starověkého chrámu se nic nehýbalo, i prach ležel líně na zemi. Obětní oltář, léty už rozpraskaný a s nečitelnými znaky, sloupy, které každou chvíli hrozily zřícením, to vše jako by čekalo na moment, kdy se k nim konečně vrátí někdo, kdo je znovu přivede k životu.

K tomu jedinému zvuku, co vyluzoval oheň, a občasnému odkapávání vody se přidalo ještě něco. Kroky. Náhle se zespod kamene uprostřed chrámu vynořila slizká, nazelenalá ruka. Její majitel ucítil, že ho jde někdo vyhledat.

Přicházející se zastavil. Pohlédl na monstrum, co se vyhrabávalo z trosek a usmál se.

„Výborně,“ vydechl spokojeně Marten Gunderson.

Trvalo mu jen pár minut, než pomohl Strážci, aby se osvobodil z kamenného nánosu. Nazelenalá postava si ho měřila pohrdavým a nedůvěřivým pohledem. Gundersonovi jen blesklo hlavou, že je vyšší a mohutnější než Gherea – koneckonců, usmál se, tohle byl Strážce, ne Strážkyně.

Sklonil hlavu a přednesl svou žádost.

Bledé oči ještě chvíli testovaly, jestli není možné, aby se ho pokusil tenhle muž zradit. Pak přes znetvořenou tvář přelétlo cosi jako lehký úšklebek. „Měl jsi je přímo pod nosem. Temný alchymista,“ zastavil se, jak nasával z Gundersonovy mysli informace, které potřeboval, aby mohl formulovat věty srozumitelně, „...věděl, že je Řád Světla uložil k věčnému odpočinku a zatracení...do místa zvaného Hala sezón.“

Veliteli žoldáků se rozšířily oči, jinak ale nedal najevo své rozrušení. „Kde tam jsou?“

„V rakvi strážce pravdy, který svou povinnost plní...dodnes. Kresby...Obscurovy kresby...byly sice klíčem k Sanglyphu, ale...také maskovaly skutečné tajemství...“

Tentokrát už se mu vyděšený výraz nepodařilo zamaskovat. Vzpomínal si velmi dobře na toho rudého ducha, který povraždil alespoň polovinu jeho jednotky, když po zásahu Croftové prohledávali Halu sezón a všechny její přilehlé části. Ztratil pár lidí v každém z těch míst, to ano – ale ten duch mnicha...

Otřásl se. „Jak to můžeš vědět tak přesně, vždyť přece nepatřily tobě, ale Ghereině chrámu?“ zeptal se nedůvěřivě Strážce.

Ten ho probodl pohledem a zasyčel v odpověď. „Jsou poslední. A já taky. Voláme jeden druhého, abychom konečně mohli být svobodní. A díky tobě, pokud dodržíš své slovo,“ pokynul hlavou ke Gundersonovi, „tu svobodu konečně získáme.“

Marten se otočil a odcházel. V bráně chrámu ještě věnoval poslední pohled monstrem za sebou. „Já své slovo dodržím.“ pronesl pevně a v hlavě už spřádal plány, jak se dostat do Paříže.